

We hadden alle drie meer dan de fijnste herinneringen aan onze vorige herfstwandeling. Zelfs voor ons vliegerfreaks is het gezond de hobby wat te relativiseren en het weekend eens aan andere goede dingen des levens te besteden. Zo spraken we dus ook nu weer een vliegerloos wandelweekend af. Het uitgestrekte natuurgebied in de duinen van Oostvoorne zou ons doel zijn. Goede wandelschoenen, kijker, vogelboek en de lidmaatschapskaart van de vereniging van natuurmonumenten behoorden tot de verplichte bagage. De avond te voren nog wat "inlezen" over het betreffende gebied en de dag zou niet meer stuk kunnen. Trouwens, als we een beetje benen zouden maken, moest het mogelijk zijn en passant het strand tussen Rockanje en Hellevoetsluis eens te verkennen op de mogelijkheden voor het buggyrijden. (Zie VLIEGER 92/4).

Op het afgesproken - bij nader inzien heel vroege - tijdstip ben ik bij Nop. Het is onbewolkt en er waait al een constante zuidwester ergens achter in de 3 op de schaal van Beaufort. Nop, zich ineens van de afspraak niets meer bewust: Of misschien Michelle's en zijn buggy gewoon achter in de wagen mee kunnen? Je weet maar nooit. Wellicht aan het eind van de dag toch heel even. Er zou iemand blaren kunnen krijgen van het te lang lopen...

Onder gespeeld protest zet ik ze allebei in de kofferbak. Naast de mijne (!) is er nog precies plek voor..... Vliegertassen zouden niet meegaan. Michelle komt met een thermoskan, een rugzak en wat losse vliegers aanlopen.

Een klein uur later genieten we van de prachtige aanblik van het groene strand van Oostvoor-

ne. Duizenden vogels - min of meer op trektocht - bevolken de slikken van de sluffer. De zon schijnt nog steeds. De wind - precies in de lengterichting van het strand - wakkerde inmiddels aan tot zeker 4. Door het lage tij is het voor buggy's bereidbare, harde gedeelte van het strand zeker 70 meter breed.... Nop weer: "Wellicht kunnen beter eerst even ... vanmiddag na het wandelen is het misschien niet meer zo ideaal...."

Een kwartier later zitten de drie buggy's in elkaar! Als een pijl uit een boog schieten we "halve wind" weg. Richting zee dus. De harde ribbels in het zand doen de 16 inch wieljes vreselijk trillen, zodat het moeilijk is mijn voeten op de stuurstangetjes te houden. Voor en opzij spatten de wielen het zeewater zeker een meter omhoog. Mijn regenpak bewijst me goede diensten. Hoewel... geen capuchon en ook geen helm op (we zouden immers gaan wandelen)...

Als ik na enkele minuten tot diep in mijn nek vol steenkoud modderwater zit ben ik er door. Een met de elementen!

Nop was nog zo kinderachtig even zijn broekspijpen dicht te tapen tegen het van voren binnendringen van water. Maar - ik geef toe - hij durft het zelfs aan met drie grote speedwings. Ik vlieg er met maar twee en kan me zelf nog maar net in mijn buggy houden. Machtig dat spel van nèt geen evenwicht makende zij- en voorwaartse krachten. Iets afvallen bij al te grote klappers, om daarna weer zo snel mogelijk op te loeven. Vlak voor de waterlijn overstag. Wat rustig aan voor de vogels! Of ben ik gewoon te bang dat ik plat op mijn